

MARIA FĂRĂMĂ

cl. a IX-a, LT „Mircea Eliade”, or. Nisporeni

mi-e dor

mi-e dor să scriu un poem
să mă adăpostesc sub el
în răcoarea și sensibilitatea sa
ca sub o coajă de portocală

un poem despre mine
de fapt, despre orice,
despre gânduri, oboseli și
decepții,
despre tot la ce pot da explicații

liniște
mâna mea balansează pe foaie
dezechilibrată, iritată de lucruri
mărunte

șșttt... ceva întrerupe calmul
acesta,
o moleșală își lasă amprenta
în veioze, în pereți, în unghere

în felinare de la colțul străzii –
foșnet de stele
iar tolănită pe pat
căldura își face machiaj
alarmant, alarmant

și cerul, nelipsit de constelații
îmi invadează trupul
infiltrându-se adânc
în cutia mea toracică cu lucruri
intime

călătorie

acum vreau să ningă, să ningă
să ni se așeze fulgi pe suflet
să ne luăm zborul de la etajul trei

din inimi ne vor crește aripi
vom escalada înălțimile
fulguind a iubire și a sinceritate

frigul se va lipi de noi
ne va învăța arta curajului
apoi vom privi în jos, fericiți
cum oamenii fac îngeri de zăpadă

colinde melodioase își vor face loc
în buzunarul nostru, încălzindu-ne

vom fi asemeni îngerilor
vom fi o avalanșă de euri
în mașinăria iernii.

galerie tomnatică

peronul 95 miroase a gutui,
a iubiri șterse și a ploaie.

ghicește-mi în cafea destinația.

trupurile noastre ca un pergament
se scriu în toamnă.
felinare aprinse – frunzele.
ceața densă se ghemuiește
printre aripile cocorilor, alungând
tinerețile.

noi pășim pe caldarâmul umed.
mai îngălbeniți suntem,
mai tandri, pesimiști,
mai fumători de ore?

pe alei,
inimi se ghemuiesc,
în așteptarea sărutărilor.

decor fabulos.
tăceri.
tomnatice gânduri.
aiureli.

dispariție

grijile
și-au făcut cuib
într-o lacrimă părăsită
de timp.

oamenii
mă irită,
îmi insuflă amarnice
doruri.
eu – schelet de corabie
pe întinsul vieții.

sunt ironia
unui destin
hulit de iluzii.
mă devastează fiecare zi
înghițită în negrul
florilor de nisip.

mă evapor,
poate voi dispărea,
dar sângele
își va picta amărăciunea
undeva în neant.